

nogen Tvivl om, at den vil forrykke Forholdene i forskellige Kommuner i Sammenligning med, hvad der gælder nu. Og hvad angaar de Forhold, jeg kender tilovre i Vestjyllands og Midtjyllands Hedekommuner, er der ikke nogen Tvivl om, at Aldersrenteloven vil komme til at tynges i en ret uhyggelig Grad i de Kommuner, og de har jo ikke nogen stor Skatteevne. Det er ikke store Formuer, der er derovre, og der er ikke store Indkomster at beskatte. Formueforholdene er i det hele taget af en saadan Art, at de allerfleste, der er fyldt 65 Aar, vil være berettiget til at faa Aldersrente. Derfor vil jeg gerne henstille, at vi, naar vi nu skal til at behandle dette Lovforslag i et Udvalg, ogsaa tager Hensyn dertil og søger paa en eller anden Maade at lette de Byrder, der bliver paalagt Kommunerne gennem denne Lov. Vi har Gang efter Gang vedtaget Love og paalagt Kommunerne Byrder i ret stor Udstrækning, men det er selvfølgelig ikke Kommunerne muligt at blive ved at bære de Byrder; navnlig kan de ikke bære dem i en Nedgangstid som den, vi staar i for Øjeblikket. Jeg tror derfor, det er et Spørgsmaal, som alvorligt maa overvejes, om vi virkelig kan forsvare at lægge saa store Byrder over paa Kommunerne, som det kan blive for en hel Del af Kommunerne, og at vi maa søge at finde Udvej til at anvise Kommunerne Midler til at afholde disse Udgifter, i alt Fald den Stigning, som Aldersrenten vil medføre udover den Udgift, Aldersrenten understøttelsen foraarsager.

Jeg deler fuldt ud de Betragtninger, som mit Partis ærede Ordfører, det ærede Medlem Hr. Hegelund-Lange, gjorde gældende, at vi skal være forsigtige med en saadan Lovgivning, vi skal passe paa, at vi ikke spænder Samfundets økonomiske Bæreevne alt for stærkt. Det ærede Medlem Hr. Rode synes at være af en anden Mening og mener, at det gælder blot om at have tilstrækkeligt Mod til at tage fra den ene og lægge over til den anden. Ja, det er udmærket, saa længe man kan gøre det, men det kan man jo ikke blive ved med; det kan ikke nytte, at vi giver gode sociale Love og deler ud i nogle faa Aar, og at Samfundets Økonomi saa i Løbet af faa Aar er en saadan, at der ikke er mere at dele ud af. Derfor mener jeg, at dette er et Spørgsmaal, som bør overvejes alvorligt, navnlig i en Tid som den, vi nu er inde i, og jeg vil henstille saa indtrængende som muligt, at dette maa ske.

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. Gerhard Nielsen har Ordet for en kort Bemærkning.

Gerhard Nielsen: Det ærede Medlem, der nu talte, udtalte blandt andet, at efter hans Overbevisning havde Kommunalbestyrelserne ude i Landet i det væsentlige administreret den nuværende Aldersrentenlovs understøttelseslov saaledes, at der i alt Fald ikke var nogen synderlig Grund til Kritik. Heri er jeg ganske uenig med det ærede Medlem. Vi, der i Købstæderne har været med til at administrere Aldersrentenlovs understøttelsesloven, har ikke blot en enkelt Gang, men mange Gange været stillet overfor Tilfælde, hvor vi har kunnet paavise, at visse Kommunalbestyrelser har været saa ualmindelig karrige overfor de gamle, at vi har maattet gribe til særlige Foranstaltninger for at hjælpe paa de gamles Forhold. Jeg kan erindre, at da jeg i Aaret 1906 for første Gang skulde være med til at administrere Aldersrentenlovs understøttelsesloven, var en af de allerførste Udtalelser, jeg mødte, en Udtalelse fra konservativ Side, hvori man overfor mig pointerede skarpt efter en Paatale af en gammel Kones Forhold, at jeg slet ikke vidste, hvor lidt en saadan gammel Kone overhovedet kunde leve af. Senere fik jeg at gøre med adskillige Tilfælde, navnlig fra Landet, hvor Understøttelsen var ganske uforsvarlig, og vi, der har beskæftiget os med den socialdemokratiske Presse, har ikke i enkelte, men i Hundreder af Tilfælde offentligt paatalt, at Kommunalbestyrelserne og — det maa desværre indrømmes — særlig paa Landet har været karrige overfor de gamle. Et enkelt Tilfælde er ret illustrerende, og jeg vil bede den ærede sidste Taler og andre lægge Mærke til det. I Perioden 1913—17, da jeg var Medlem af Aalborg Byraads Aldersrentenlovs understøttelsesudvalg, fik vi et Andragende fra en gammel Kone paa ca. 80 Aar, der ellers havde boet i en Landkommune i Aalborg Amt, hvor hun og hendes Mand havde opdraget en Flok Børn og ernæret sig ved Arbejde; de havde haft et lille Hus, det var blevet solgt efter Mandens Død, og Konen havde haft Husly i en lille Stue i det gamle Hus. Da vi undersøgte Sagen og forespurgte det paagældende Sogneraad, hvad hun havde faaet i Understøttelse, fik vi oplyst, at denne gamle Kone paa henved 80 havde faaet 8 Kr. om Maanedens i Aldersrentenlovs understøttelse plus Ildebrændsel. At hun ikke var sultet helt ihjel, kom af, at